

Arrest

nr. 142 986 van 10 april 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 28 april 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 24 maart 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 5 mei 2014 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. AERDEN, die loco advocaat P. JANSSENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 17 mei 2013 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Op 24 maart 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging

tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 17.05.2013 werd ingediend door :

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat betrokkene verwijst naar de procedure gezinshereniging, namelijk artikel 10 en 12bis van de wet van 15.12.1980. Hierbij dient te worden opgemerkt dat deze procedure op 07.03.2014 negatief werd beoordeeld door de bevoegde dienst.

Betrokkene haalt aan de aanvraag niet te kunnen indienen in het land van herkomst daar zij samenwoont met haar echtgenoot en kind. Een tijdelijke scheiding van haar partner en kind verhindert betrokkene niet om de aanvraag in te dienen in het land van herkomst. Van zodra immers betrokkene zich in haar land van herkomst in het bezit heeft gesteld van de documenten vereist om tót binnenkomst in het Rijk te worden toegelaten, staat het haar vrij zich opnieuw met haar gezin te verenigen.

Zij stelt verder dat een aanvraag in Turkije maanden kan duren. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat dit een subjectief gegeven is. Bovendien geldt dit voor alle Turkse onderdanen die een aanvraag indienen in het land van herkomst. Het kan dan ook geen buitengewone omstandigheid uitmaken enkel voor betrokkene.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkene verklaart geen enkele band meer te hebben met haar geboorteland. Deze bewering wordt niet gestaafd en kan dan ook niet weerhouden worden. Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen gevaar is voor de openbare orde en nationale veiligheid en geen sprake is van fraude of bedrog, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.“

1.3. Op 24 maart 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan mevrouw :

Naam, voornaam: T.G.N.

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grand van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Geen geldig visum.”

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Over het voorwerp van het beroep

De Raad wijst er op dat de omvang van een annulatieberoep in de eerste plaats aan de hand van de inhoud en de bewoordingen van het inleidend verzoekschrift wordt bepaald (RvS 27 januari 2004, nr. 127.436). De verzoekende partij omschrijft haar voorwerp op bladzijde 2 van het verzoekschrift als volgt: *'Beslissing d.d. 24.03.2014 waarbij de aanvraag op grond van art. 9bis van de Wet van 15 december 1980 onontvankelijk werd verklaard.'* Bijgevolg maakt een bevel om het grondgebied te verlaten niet het voorwerp van het beroep tot nietigverklaring uit. Middelen die geen betrekking hebben op de bestreden beslissing, zijn onontvankelijk.

Daar een bevel om het grondgebied te verlaten niet het voorwerp van het beroep tot nietigverklaring uitmaakt, dient de exceptie van onontvankelijkheid wegens gebrek aan samenhang, opgeworpen door de verwerende partij, dan ook niet onderzocht te worden.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een eerste en enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: wet van 29 juli 1991) en van artikel 62 van de vreemdelingenwet. Uit de bespreking van het middel blijkt dat de verzoekende partij eveneens een schending van het evenredigheidsbeginsel en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) aanvoert.

Na het schetsen van het algemeen juridisch kader betreffende de voormelde bepalingen, gaat de verzoekende partij over tot de toetsing van de bestreden beslissing aan de formele en materiële motiveringsplicht.

De verzoekende partij meent dat de motivering niet afdoende is, zoals vereist door de wet van 29 juli 1991 en dat tevens de juridische en feitelijke gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing ontbreken. Zij stelt verder dat de staatssecretaris argumenteert in het kader van een aanvraag van de verzoekende partij op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij stelt dat zij zich heeft gebaseerd op artikel 10 en 12 van de vreemdelingenwet, alsmede op grond van artikel 8 van het EVRM. De verzoekende partij betoogt gehuwd te zijn en een zeer jong kind te hebben. Gelet op de leeftijd van dit kind stelt de verzoekende partij dat zij zich in de onmogelijkheid bevindt om terug te keren naar haar geboorteland om aldaar een visum aan te vragen. In dat geval zou immers ofwel de vader, ofwel de moeder van dit jonge kind gescheiden worden, wat haar inziens een schending uitmaakt van artikel 8 van het EVRM. De verzoekende partij argumenteert dat de Dienst Vreemdelingenzaken immers zelf toegeeft dat er achterstand is bij het ondertekenen van de dossiers met betrekking tot visum gezinshereniging en dat zulks aldus een vertraging en een lange scheiding van de verzoekende partij en haar echtgenoot tot gevolg zou hebben. De verzoekende partij roept eveneens de schending in van artikel 8 van het EVRM, aangezien zij door deze beslissing gekrenkt wordt in haar recht op het vormen

van een gezinsleven met haar partner en kind. Gelet op het feit dat het verblijfsrecht van de verzoekende partij wordt geweigerd en de zeer verre gaande gevolgen die deze beslissing met zich meebrengt meent zij dat het evenredigheidsbeginsel *in casu* niet in acht genomen werd. Zij meent dat de beslissing extreem summier is en bijgevolg niet evenredig met de gevolgen.

4.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is.

In casu stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerend motief aangeeft op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van deze beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De gemachtigde verduidelijkt verder dat de aanvraag van de verzoekende partij onontvankelijk wordt verklaard omdat de door haar aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen die verhinderen dat zij de aanvraag tot machtiging van verblijf kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Vervolgens wordt ingegaan op de door de verzoekende partij in de aanvraag aangehaalde elementen en wordt op concrete wijze toegelicht waarom deze elementen niet als buitengewone omstandigheden in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in aanmerking kunnen worden genomen. De motivering is zeker niet summier, zij gaat immers concreet in op de elementen die de verzoekende partij ter ondersteuning van haar aanvraag aanbracht en is pertinent en draagkrachtig.

Gelet op voorgaande vaststellingen kan de verzoekende partij eveneens niet bijgetreden worden waar zij voorhoudt dat de juridische en feitelijke gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing ontbreken.

De verzoekende partij maakt aldus niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij zich verder wat de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 hoofdzakelijk beperkt tot een louter theoretisch betoog. Met een dergelijk theoretisch betoog wordt uiteraard nog niet aangetoond dat de thans bestreden beslissing de voornoemde bepalingen schendt.

4.3. Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit ooggpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

De Raad wijst er op dat de bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, dat als volgt luidt:

*“§ 1 In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.
(...)”*

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

4.4. *In casu* werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in haar land van herkomst kan indienen, niet werden aanvaard of bewezen.

De door de verzoekende partij in haar aanvraag van 17 mei 2013 aangevoerde buitengewone omstandigheden, worden in de bestreden beslissing van 24 maart 2014 onderzocht en beantwoord, doch niet weerhouden.

4.5. In zoverre de verzoekende partij stelt dat de staatssecretaris een beslissing heeft genomen in het kader van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en dat zij zich heeft gebaseerd op de artikelen 10 en 12 van de vreemdelingenwet, wijst de Raad er vooreerst op dat uit de aanvraag ingediend op 17 mei 2013 duidelijk blijkt dat de verzoekende partij een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet indiende. Voorts merkt de Raad op dat, in zoverre de verzoekende partij in haar aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet verwees naar haar aanvraag op grond van de artikelen 10 en 12 van de vreemdelingenwet, de verwerende partij dienaangaande motiveerde: *“Vooreerst dient te worden opgemerkt dat betrokkene verwijst naar de procedure gezinshereniging, namelijk artikel 10 en 12bis van de wet van 15.12.1980. Hierbij dient te worden opgemerkt dat deze procedure op 07.03.2014 negatief werd beoordeeld door de bevoegde dienst.”* De verzoekende partij betwist dit motief niet. In zoverre de verzoekende partij met haar argumenten kritiek wenst te voeren op de negatieve beslissing van 7 maart 2014 inzake de gezinshereniging, stelt de Raad vast dat voornoemde beslissing niet het voorwerp uitmaakt van onderhavig beroep, zodat de middelen in zoverre ze eventueel gericht zijn tegen de negatieve beslissing van 7 maart 2014 inzake de gezinshereniging onontvankelijk zijn.

Waar de verzoekende partij voorhoudt dat zij haar aanvraag heeft gebaseerd op artikel 8 van het EVRM, dat zij immers gehuwd is en een zeer jong kind heeft, wijst de Raad er op dat de verzoekende partij inderdaad, bij haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 17 mei 2013, een schending van artikel 8 van het EVRM heeft opgeworpen alsook het feit dat zij haar aanvraag niet kan indienen in het land van herkomst gelet op de samenwoning met haar echtgenoot en haar kind. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de verwerende partij deze elementen in overweging heeft genomen, doch heeft geoordeeld dat *“Betrokkene haalt aan de aanvraag niet te kunnen indienen in het land van herkomst daar zij samenwoont met haar echtgenoot en kind. Een tijdelijke scheiding van haar partner en kind verhindert betrokkene niet om de aanvraag in te dienen in het land van herkomst. Van zodra immers betrokkene zich in haar land van herkomst in het bezit heeft gesteld van de documenten vereist om tot binnenkomst in het Rijk te worden toegelaten, staat het haar vrij zich opnieuw met haar gezin te verenigen.(...)”*

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).” De verzoekende partij herhaalt in het onderhavig verzoekschrift enkel dat zij gehuwd is en een zeer jong kind heeft, dat zij gelet op de leeftijd van het kind in de onmogelijkheid is terug te keren naar haar geboorteland om aldaar een visum aan te vragen, dat in dit geval het kind ofwel van de vader ofwel van de moeder gescheiden zal worden, doch weerlegt hiermee de concrete motieven dat een tijdelijke scheiding van de partner en het kind niet verhindert dat zij een aanvraag indient in het land van herkomst, niet.

Waar de verzoekende partij meent dat zij gelet op de leeftijd van het kind in de onmogelijkheid is om terug te keren naar haar geboorteland om aldaar een visum aan te vragen, dat in dat geval het jonge kind immers gescheiden zou worden van de vader of van de moeder, wat een schending uitmaakt van artikel 8 van het EVRM, wijst de Raad op wat dienaangaande uiteengezet wordt onder punt 4.7.

In zoverre de verzoekende partij stelt dat de Dienst Vreemdelingenzaken zelf toegeeft dat er achterstand is bij het ondertekenen van dossiers met betrekking tot visum gezinshereniging en dat zulks een vertraging en een lange scheiding van haar echtgenoot tot gevolg zou hebben, wijst de Raad er op dat dergelijke kritiek geenszins dienstig kan gevoerd worden ten aanzien van de *in casu* bestreden beslissing, die geen weigering van een aanvraag gezinshereniging betreft, doch wel een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

4.6. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het evenredigheidsbeginsel dient te worden opgemerkt dat dit beginsel van behoorlijk bestuur, als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het oordeel van het bevoegde bestuur onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126 520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het evenredigheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

Waar de verzoekende partij op algemene wijze stelt dat de bestreden beslissing zeer summier is en niet evenredig is met de gevolgen en dat het evenredigheidsbeginsel is geschonden door het feit dat haar het verblijfsrecht wordt geweigerd en de zeer verregaande gevolgen die deze beslissing met zich meebrengt, merkt de Raad op dat de verzoekende partij zich beperkt tot loutere beweringen die zij niet concreet toelicht. Zo geeft de verzoekende partij geen enkele toelichting omtrent de beweerde *“zeer verregaande gevolgen”* van de bestreden beslissing. Bovendien dient er op te worden gewezen dat de thans bestreden beslissing, in tegenstelling tot hetgeen de verzoekende partij voorhoudt, haar geenszins de verblijfsmachtiging als dusdanig weigert, maar dat deze beslissing slechts inhoudt dat de

aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard nu er in haar hoofde geen buitengewone omstandigheden aannemelijk werden gemaakt die zouden kunnen aantonen dat zij haar aanvraag niet kan indienen via de reguliere weg en dus vanuit het buitenland via de diplomatieke vertegenwoordiging van België aldaar. Een dergelijke beslissing houdt geen voorafname in op het al dan niet toekennen van een tijdelijke verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet zodat de verzoekende partij voorbarig stelt dat haar het verblijfsrecht wordt geweigerd.

Een schending van het evenredigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

4.7. Artikel 8 van het EVRM bepaalt vooreerst als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

4.7.1. Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en

gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

4.7.2. Daargelaten de vraag of er *in casu* sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij nooit toegelaten noch gemachtigd is geweest tot een verblijf van meer dan drie maanden.

De Raad herinnert er aan dat artikel 8 van het EVRM erop gericht is om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven. Evenwel benadrukt de Raad dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is.

Aangezien het *in casu* aldus een eerste toegang betreft, is er in deze stand van het geding geen inmenging in het privé- en gezinsleven van de verzoekende partij.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezins- en privéleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

De verzoekende partij toont niet aan dat er voor haar, die blijkens het administratief dossier nooit werd toegelaten of gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in België, ernstige hinderpalen zijn die haar verhinderen om een gezinsleven te hebben in het herkomstland. De verzoekende partij toont met haar uiteenzetting in haar verzoekschrift niet aan dat het voor haar onmogelijk is om haar gezinsleven met partner en kind verder te zetten in haar land van herkomst of elders.

In deze omstandigheden kan geen inmenging in het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vastgesteld worden en blijkt ook niet dat er op verwerende partij enige uit voormeld verdragsartikel afgeleide positieve verplichting zou rusten om de verzoekende partij op het grondgebied te gedogen.

De bestreden beslissing heeft voorts niet tot gevolg dat verzoekende partij enig verblijfsrecht wordt ontnomen. Verder wijst de Raad er op dat het indienen van een aanvraag in het land van herkomst van de verzoekende partij geen definitieve breuk betekent, doch slechts een tijdelijke scheiding inhoudt. Een tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort bovendien het gezins- en privéleven van de verzoekende partij niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228), minstens toont de verzoekende partij dit niet aan.

4.7.3. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

4.8. Het enige middel is ongegrond.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien april tweeduizend vijftien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER